

findes andre Bestemmelser, som aabne Afgang for en endnu friere Behandling af Boet i det Tilfælde, hvor der kun er mundige Arvinger, som ere rede til at overtage det Ansvar, som de kunne paadrage sig ved, at Boet ikke bliver undergivet Skiftebehandling, navnlig i Overensstemmelse med de Negler, som gjælde, hvor Arv og Gjæld ikke vedgaaes. Dette har jo det ærede Medlem i Virkeligheden ogsaa erkjendt, idet han har ment, at man burde gaa endnu videre, nemlig saa vidt, at man endog i Loven skulde indføre en Bestemmelse, som forhindrede privat Skifte, naar ikke i alt Fald alle Kreditorerne havde givet deres Samtykke. Dette vilde nu være en saa stor Forandring i de paagjældende Retshold, det vilde i den Grad være stridende imod, hvad der har været en nedartet Retssansføelse her i Landet, jeg kan sige i flere Hundrede Aar, og det vilde vistnok ogsaa komme saa stærkt i Strid med den almindelige Retssansføelse, at jeg holder mig overbevist om, at det ærede Things Medlemmer, naar et saadant Forslag i Virkeligheden forelaa til Forhandling og Afstemning, kun i faare ringe Antal vilde slutte sig dertil. Dette altsaa med Hensyn til det af det ærede Medlem omtalte af ham paatænkte principale Ændringsforslag til § 4. Naturligvis skal jeg erkjende, at den Veie, som det ærede Medlem havde tænkt sig som Noget, man subsidiært kunde gjøre, nemlig at paabyde Bekjendtgjørelse om alle Boers Overgang til Behandling — det være sig nu offentlig eller privat — medfører mindre Betænkelighed, men Spørgsmaalet er, om der virkelig kan siges at foreligge nogen praktisk Trang til at foretage en saadan Forandring i Lovforslaget, og det er i den Henseende, jeg ikke kan. Andet end vende tilbage til, hvad jeg tillod mig at anføre ved Sagens 1ste Behandling. Jeg tror nemlig, at de Tilfælde, hvor der kan afstedkommes Fare for Kreditorerne — saaledes som det ærede Medlem befrygtede — i Virkeligheden ville stille sig som meget sjældne og altsaa som temmelig upraktiske. Det er i og for sig lidet rimeligt, at der i de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal, ikke skulde komme til af en eller anden Grund at foreligge en Bekjendtgjørelse, som maatte henlede de Vedkommendes Opmærksomhed paa, at de maa passe paa at varetage deres Larv. Jeg skal ikke henvise til — hvad det ærede Medlem selv gjorde opmærksom paa — at ikke blot Dødsfald annonceres i Aviserne, men at der ogsaa — ad privat Veie — sker Anmeldelse om Boers Overtagelse til Skiftebehandling; men jeg skal dertil føie den Grunding, at den Skiftesamling, som jo maa finde Sted, forinden der kan blive Spørgsmaal om Boets Behandling efter Kapitel 4, i de fleste Tilfælde vistnok vil blive bekjendtgjort. Man kan ganske vist undgaa offentlig Bekjendtgjørelse, naar man specielt underretter alle Vedkommende om en saadan Skiftesamling; men jeg tror, man vistnok vil er-

kjende, at det er faare sjældent, at man ikke ifølge Bestemmelsen i 2det Stykke af § 17, foruden den specielle Bekjendtgjørelse til de enkelte i Boet Interesserede, tillige fremkommer med en almindelig Indvarsling i Anledning af Skiftesamlingen. Men hvad der for mig har størst Betydning, er det, at det forekommer mig, at der ligger den væsentligste Garant for Kreditorerne i de Forpligtelser, som de enkelte Arvinger paatage sig ved at stride til Boets Behandling efter Neglerne i Kapitel 4, og at man kan være temmelig overbevist om, at der ikke vil blive Enighed mellem samtlige Arvinger — de skulle Alle være myndige, ellers faar Tilfældet ikke nogen Anvendelse — undtagen der er saadanne Omstændigheder tilstede, at der i Virkeligheden ikke vil være Noget at befrygte for fraværende Kreditorer. Saa er der endelig den almindelige Bemærkning, at Forholdet jo en Gang hos os er ordnet saaledes, at man maa forudsætte, at Kreditorerne ere opmærksomme paa, hvad der kan tilstøde deres Debitor, hvad enten det er af den ene eller den anden Art, og altsaa ogsaa maa være opmærksomme paa at følge ham, for saa vidt at de passe paa, naar han dør, og naar hans Bo som Følge deraf kommer til Behandling. Dette er med andre Ord en af de Risikoe, som Folk maa overtage i det Dieblis, de overhovedet giver en Mand Kredit, de sætte sig da i den Nødvendighed at maatte følge hans Maade at leve paa, saaledes at de kunne passe paa det rette Dieblis til at gjøre deres Fordringer gjældende.

Adler: Jeg skal kun sige et Par Ord ganske kort lige over for den ærede Minister. Med Hensyn til det sidste Punkt, han nævnedes, tror jeg virkelig, at Folk, der leve meget i de Forhold, hvor Kredit gives i høj Grad, i Almindelighed ville føle sig overmaade betryggede, naar de have med en dygtig, solid og respektabel Debitor at gjøre, om hvilken de vide, at han har en god, solid Formue, saa at de — navnlig hvor der er Tale om Folk, som bo paa forskjellige Steder — ikke ville erkyndige sig om, hvorledes han opdrager sine Børn, af Frygt for, at Sønnen senere skulle løbe bort med Formuen. — Jeg veed, at jeg ved denne Leilighed ikke kan sætte nogen Forandring igennem i Lovforslaget, og jeg skal heller ikke bestrebe mig derfor; men i øvrigt er jeg overbevist om, at det Synspunkt, jeg har fremdraget, vil blive mere og mere almindelig anerkjendt, og at man om kortere eller længere Tid vil slaa ind paa den Veie, jeg har antydnet. Jeg turde maasse — dog det er maasse en Slags Uvidenhed fra min Side — spørge, om der ikke fra Justitsministerens Side administrativt kan gøres Noget, for at de Bekjendtgjørelser, som jeg har omtalt, og om hvilke jeg ganske sikkert vilde have stillet Ændringsforslag, om Lovforslaget havde foreligget paa anden Maade, kunne finde Sted,